

Radu-Diomid Drăguș

Radu - Andrei Diaconescu
Ultima călătorie

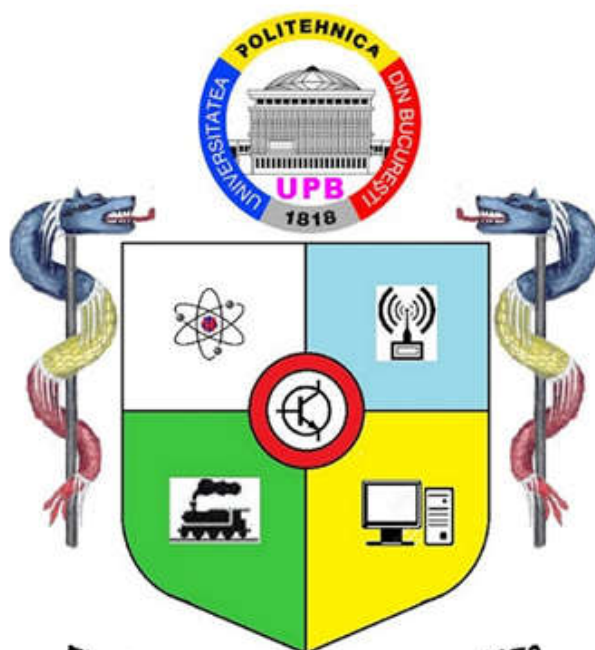

Radu-Diomid Drăguș

Radu - Andrei Diaconescu

Ultima călătorie

Electronică și Telecomunicații *1970

2017
Editura CFR

Zâmbetul pe fața ta,
Ca și cum te-ai fi semnat,
Ți-a permis să fi mereu
Ușor identificat.

Dragi colegi,

Anul acesta, adică pe 23 Octombrie 2017, omul, olteanul de graniță, slătineanul, inginerul, bucureșteanul, americanul, colegul, prietenul, soțul, tatăl, bunicul, mereu zâmbitorul, binedispusul, sociabilul, binevoitorul, delicatul, atentul, tonicul, cu alte cuvinte Radu-Andrei Diaconescu (CSF70), ne-a părăsit. Pare ciudat, pare prea repede, pare nefiresc, dar aceasta este realitatea. Desigur am rămas încă mulți, adică majoritatea din promoția Ingineri electroniști seria 1970 (IE'70), dar totuși parcă ne simțim mai singuri. Evident ne vom obișnui și cu noua realitate, căci cum zice o vorbă: *“obișnuința este a doua natură a omului”*, numai că în memoria noastră Radu va rămâne pentru totdeauna, așa cum au rămas și alți colegi care ne-au părăsit.

Îl cunosc pe Radu din anul I, după aceea ne-am separat pe specialități. Încă de atunci l-am remarcat ca un coleg foarte sociabil și prietenos. În anii următori ne-am despărțit, fiecare cu secția lui la facultate, dar evident ne-am intersectat de multe ori la cursurile comune, sau la căminul Semănătoarea. După terminarea facultății nu ne-am mai văzut decât la întâlnirile cincinale de la facultate organizate de colegii rămași acolo (Victor Neagoe, Vasile Lăzărescu, Doina Chiru, Nicolae Drăgulănescu, Teodor Tebeanu (decedat), dar și de Radu Tudorache (decedat) și Marius Cojanu). Ulterior, adică de vreo șapte ani încoace de când am început să particip la întâlnirile organizate de colegii CSF70 (am început cu Tușnad, apoi Zărnești, Gura Humorului, etc.) dar și cele de la facultate, am avut ocazia să mă văd de multe ori și să reînnod prietenia noastră (dar Radu cu cine nu era prieten?). După ce am început să difuzez pe internet diverse catrene despre colegi, “moda” a fost copiată de mai mulți colegi, unii chiar cu mult succes. Am avut multe dialoguri versificate cu Radu, majoritatea sunt consemnate în lucrările mele postate pe site-ul nostru <http://promotia70eltc.nvn.ro>, o creație minunată a minunatului coleg Mișu Gheție, de la Polul Nord al țării. Un dialog versificat cu Radu apare în această lucrare, ca dovadă imaginea de mai jos.

Răspunsul mecanicului

*Neatenția, bat-o vina,
Radule, n-ai remarcat
Cum că țugul cu pricina
Este-aútomatizat.*

*Pot să dorm chiar liniștit
Și ți-o spune unul ce
Mai demult a absolvit
Renumitul ... CSF.*

Radu Diaconescu

În continuare urmează o serie de poze cu Radu făcute de-a lungul timpului. Multitudinea imaginilor confirmă faptul că Radu a fost un tip comunicativ, prietenos, sociabil, participant la majoritatea întâlnirilor colegiale, începând cu excursiile din timpul facultății și continuând cu întâlnirile cincinale de la facultate și întâlnirile anuale organizate de CSF70.

Toți cei patru din poză am fost colegi în anul I, apoi ne-am despărțit pe secții, împreună au rămas Yvonne și Radu Diaconescu

Minunații nepoți ai lui Radu, între timp a apărut al patrulea, să trăiască toți cu mari reușite în viață

O poză primită recent de la un coleg

La intalnirea de 45 de ani

Colegele noastre si oltencele lui Radu

O poză primită de la Radu Diaconescu

Asta este viata si cu bune si cu rele

Acum începe partea a doua a lucrării, care de fapt este și partea finală. La fel am încheiat și viața lui Radu Diaconescu, care ne-a părăsit, cum se zice “*n-om trăi cât e Pământul, om trăi cât o vrea Sfântul*”. Atâta i-a rezervat Sfântul, atâta a trăit. Din păcate acest eveniment al despărțirii nu-l negociem ci îl luăm ca atare, unii mai repede alții mai târziu, dar până la urmă toți ajungem în același loc. Urmează mesajele de adio postate pe internet ale câtorva colegi, apoi pozele de la înmormântare și în final câteva catrene pe care le-am scris cu prilejul trist al retragerii lui Radu. Înmormântarea a avut loc la Slatina, orașul natal al lui Radu. Majoritatea pozelor a fost făcută de Elek Orban.

Radu, ultimul popas bucureștean

La aflarea tristeii vești a retragerii lui Radu câțiva colegi au scris pe internet, textele sunt date în continuare, texte pline de tristețe, de duioșie, de regrete sincere, de amintiri minunate cu un om deosebit. Lucian Popescu a scris textul chiar înainte de decesul lui Radu și anume când a aflat că intrase în comă.

BĂIATUL CU ZÂMBET DE COPIL

M-am gândit mult ce titlu să dau acestui eseu:

-Cel mai iubit dintre pământeni?

-Băiatul cel mai iubit dintre noi?

M-a convins însă amintirea primei întâlniri, din anul întâi de facultate. Un coleg cu zâmbetul cald, sincer, nevinovat, care te cucerea pe loc, încât nu mai vedeai, că este al unui tânăr înalt, frumos și timid.

*Era **Băiatul cu zâmbet de copil**.*

Nici acum nu știu dacă era timid sau era atât de delicat.

***Azi**, realizez că datorită lui am avut privilegiul întâlnirii cu generația de aur a scenei românești.*

***Împreună** am privit lumea din înălțimea munților, sfidând parcă realitățile vremii.*

Am îndrăgit teatrul împreună.

*-**Împreună** i-am admirat și aplaudat pe Birlic, Giugaru, Finteșteanu, Beligan (nu visez ?).*

*-**Împreună** în mica sală de pe Victoriei la 8 și 1/4, ascultam versurile lui Nichita iar printre noi Miriam Răducanu și tânărul Căciuleanu dansau de parcă sala era goală.*

*-**Împreună** la Operă, din minusculele balcoane de la cucurigu (2 lei biletul) am cunoscut alți giganți ai culturii române, Herlea, Ohanesian, Ciornei, Zenaida Pally (i-am ascultat cu adevărat ?)*

*-**Împreună** terminam spectacolele la teatrul Bulandra cu aplauze, după colț, în fața blocului unde locuia Clody Bertola.*

*-**Azi** când trec prin piața Națiunilor, parcă văd sala modestă a operetei (acum dărămată), unde cântam refrenele împreună cu Dacian, Țăranu, Drăghici (unde sunt azi cântăreții de operetă căci sala știu unde este ?)*

*-**Azi** când trec către Teatrul de comedie mă gândesc cu nostalgie la o bere cu cremvurști de la Carul cu bere, unde comentam o seară întreagă spectacolul din vecini.*

-Azi, când mă duc la Carul cu bere îmi amintesc că la Teatrul de comedie am văzut premiera piesei Rinocerii a lui Ionesco. Absurdul, noutatea, montajul modern ne-au impresionat.

-Azi îmi dau seama că mesajul disperat al folosirii forței, condamnarea dictaturii și alinierea prostimii pe doctrina naționalistă, a trecut pe lângă noi. A rămas însă impresia că nimeni, niciodată nu îi va egala pe cei care ne-au marcat tinerețea.

***Băiatul cu zâmbetul de copil** era cel ce ne procura biletele foarte ieftine dintre cele ieftine cumpărate cu legitimația de student. Cu zâmbetul lui cuceritor, deschidea orice ușa, chiar și pe cea de serviciu, de la Casa de cultură a studenților. Atât de larg o deschidea încât încăpeam toți prietenii lui și nu eram puțini. Așa am văzut spectacole deosebite, conferințe academice și muzică adevărată.*

Am privit lumea împreună din vârful de munte.

*Azi, îmi vin în minte cei mai frumoși ani din facultate, dar niciunul nu a fost ca anul trei. Cred că majoritatea dintre noi ne-am dezmeticit în anul trei, an cu multe amintiri, unele din ele pregătite și organizate de **Băiatul cu zâmbet de copil**.*

-Vara ne-a găsit pe acoperișul lumii noastre, munții Făgăraș. La Sibiu am făcut o fotografie cu el și prietenele noastre pe Podul Minciunilor. Acolo unde se spun minciunile și promisiunile de dragoste, el a făcut promisiuni de care s-a ținut până azi.

-Revelionul la Bâlea Lac, o aventură despre care târziu am realizat cât de periculoasă a fost. Plecați pe seară din București, am debarcat din tren dimineața pe la ora 4, în stația Cârțișoara. Prin nămeții până la brâu am ajuns la prânz la Bâlea Cascadă, unde la comandă am dormit pe podea, o oră. Drumul către Bâlea Lac a fost infernal: zăpadă mare, fără potecă, urletul animalelor sălbatice, noaptea care s-a grăbit să vină. Am abandonat bagaje, schiuri, am cărat fetele, dar a meritat. La câțiva ani după noi 23 copii din Sibiu au plătit cu viața îndrăzneala de a se lua la trântă cu natura. Nu am avut niciodată evenimente majore, colegul nostru, ghid autorizat, organiza și pregătea în cele mai mici amănunte ieșirile noastre. Am aflat întâmplător, că pentru revelionul de la Bâlea Lac, a făcut anterior o deplasare, pentru cunoașterea terenului și inventarierea necesităților.

-La sfârșit de săptămână mergeam pe Valea Prahovei. La Cumpătu am fost martori, întâmplător, la realizarea celui mai bun film românesc, „Reconstituirea”. Mari actori, Botta, Constantin, Maftai, începătorii și prietenii mei Mihăiță și Găitan, inegalabilul regizor Pintilie, nu ne-au impresionat atât de mult cât Ileana Popovici. Juca un rol secundar, naivitatea în persoană, spectator indiferent la realitățile crude ale vremii. Târziu mi-am dat seama de unde această preferință, eram și noi la fel ca ea.

Dar ce frumos era să fi naiv, credul și rupt de realitățile zilei. Eram tineri și fericiți. La o ultimă întâlnire, surprins de faptul că nu am recunoscut colegii, am hotărât să-i păstrez în amintire cu chipurile tinereții.

Atunci cântam „Ah ce viață bună mai duceam”, fără să știm ce ne va rezerva viața, de la copilărie până la bătrânețe, de când eram împreună până azi. Amintirile ne fac să uităm de necazuri și suferințe, molipsiți de naivitatea și optimismul acelor vremuri.

Să ne gândim la cei care sunt în suferință și să ne îndreptăm privirea către cer:

-Doamne, suntem toți, AZI, din nou ÎMPREUNĂ, nu vrem nimic pentru noi, în bunătatea ta, te rugăm îndreaptă-ți privirea către Băiatul cu zâmbet de copil, care are nevoie de ajutor și căruia îi suntem noi, încă datori.

*Cel mai îndatorat dintre noi
Lucian Popescu*

A plecat dintre noi cel mai fermecător Suflet de Copil Mare, cel care ani la rând ne-a bucurat sufletele cu delicatețe, modestie, dăruindu-ne fiecăruia din noi entuziasmul și optimismul său.

Odihnească-se în pace !

Condoleanțe îndureratei familii.

Lola și Nicu Tomescu.

Un gând pios pentru cel care a fost un prieten drag nouă, RADU, cald, generos, omenos, cu o experiență de viață monumentală. A pierdut mult prea devreme lupta cu viața, o boală crâncenă l-a atacat, dar a plecat de lângă noi discret și elegant. Dumnezeu să-l primească în Împărăția Sa!

Fam. Vasile și Magdalena Negruțiu

Ce pot spune decât faptul că Radu a fost o persoană cu un umor deosebit, un om cu o personalitate deosebită și cu o percepție a realității care uimea pe toți cei din jur prin modul de relatare a situației respective. Întotdeauna când am fost în apropierea lui, atât în anii facultății și ulterior am avut o mare bucurie și îl apreciam pentru modul în care se

exprima. Îmi pare rău că a plecat dintre noi așa de repede. Familiei îi transmit sincere condoleanțe!

Cu multă tristețe,

Iulian Chirea

Dumnezeu l-a chemat la el pe Radu-Andrei, când încă nu devenise septuagenar...

Ce putem să facem sau să zicem ?

NIMIC !

Mă leagă de Radu Andrei Diaconescu o prietenie neștirbită de mai bine de 50 de ani, de la acea vară 1965 - de examene pentru intrarea în facultatea de Electronică... Am stat, la examenele de admitere, în aceeași bancă - Deculescu, Diaconescu - am făcut schimb de rezultate la probleme, iar în toamna ne-am regăsit în aceeași grupă de anul I...

Azi noapte am visat că Radu DD și Loe Ciurezu erau împreună la cabana la Bâlea Lac...

Premonitoriu ? Poate...

Dar într-adevăr noi am fost la Bâlea Lac, mai întâi într-un octombrie, cu Radu, Loe, Ivar, Sandu Bălănescu, Ceapega Popliceanu, Cărmida (Bogdan Haret) în perspectiva Revelionului 1969...

Atâtea amintiri acumulate în mai bine de jumătate de secol...

Să lăsăm să cadă o lacrimă plină de afecțiunea noastră în memoria celui care a fost prietenul nostru Radu Andrei Diaconescu...

Dormi în pace, prieten drag... Yvonne

Trăirile împreună ne-au sudat de-a lungul anilor prietenia: Radu mi-a salvat viața pe când, schiind amândoi la Bâlea Lac, m-a prins o avalanșă, el m-a dus la cursul de ghizi de la Drept; la cămin comunicam prin difuzor între etaje diferite! Apoi ne-am văzut la Stația Focșani, unde Radu era șef de lot, la Sulina am înotat în larg împreună, ne-am revăzut la palatul Snagov, în Tennessee, cu familia în Hayna, Wissenbourg, Vahlberg, domul din Köln, în București și la multele întâlniri anuale, care toate rămân de neuitat! Am trecut alături prin momente grele, dar și multe trăiri frumoase!

Radu era un suflet deosebit! Cu o glumă știa să rezolve situații dificile, avea darul să te facă să uiți greutățile vieții, cu câte o întâmplare hazlie știa să te însenineze!

Discutam adesea despre familiile noastre, simțeam marea lui dragoste pentru Viorica, cele două fiice, Andra și Domnița, soții lor. Ce mândru era de cei patru nepoți! Ce frumoase erau pozele acestora, încadrate artistic, în felicitările de sărbători!

Când ne vedeam pe Skype, eram adesea la aceeași oră, Radu ziua - eu noaptea, sau invers; uneori chiar pe același meridian, Radu în emisfera nordică - eu în cea sudică. Știa mereu să-ți citească starea sufletească, reușea s-o schimbe întotdeauna în bine, să-ți însuflească un fel de liniște, de bunătate ...

Radu, prietene, voi păstra mereu în amintire timpul nostru atât de prețios! Odihnește-te în pace!

Ivar

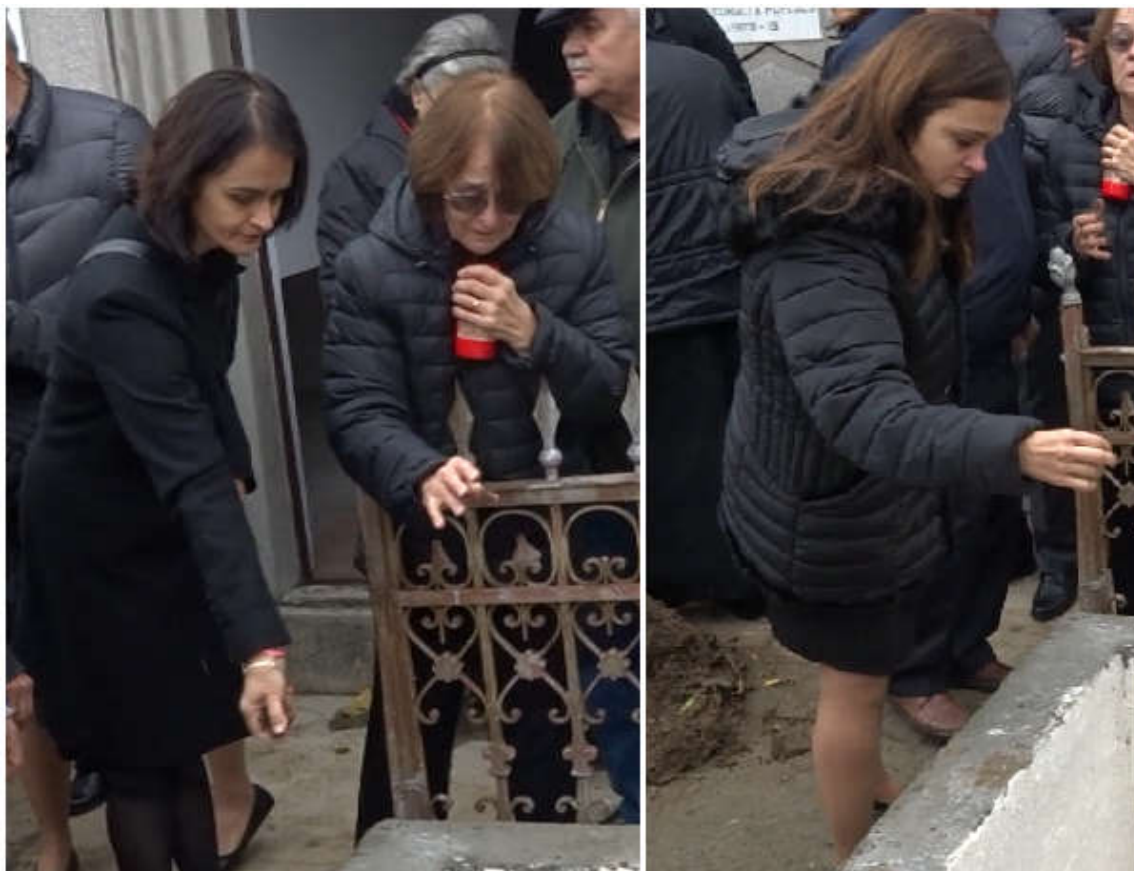
În continuare urmează câteva câteva poze de la înmormântare în care apar Viorica, soția lui Radu, și fetele Andra și Domnița. Desigur cea mai mare pierdere și durere sunt pentru familia minunată a lui Radu, va trece o perioadă până se vor împăca cu situația, dar până la urmă aceasta este viața, unii pleacă, alții vin din urmă. Mă gândesc desigur la cei patru nepoți adorabili care vor duce mai departe spiritul familiei. Doresc întregii familii sănătate, viață lungă și împliniri.

Viorica, fetele și sora lui Radu

Viorica, fetele Andra si Domnita

“Cu sudoarea frunții tale îți vei mânca pâinea, până când te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3:19, NTR)

Minunatele fete ale lui Radu și ale Vioricăi

Si s-a dus cu zambetul
Radu in toamna asta,
Vine obstesc plansetul,
Greu il vom recupera.

23 Oct. 2017

Auzind cumplita veste a dispariției lui Radu am scris:

Trenurile-n toată țara
Acuma-ntr-o vreme ternă
Bine-ar fi să afișeze
Toate steagurile-n bernă.

În urma pozelor trimise de Elek scriam:

Mulțumim Elek de poze,
Ai avut grijă de noi,
Iar privind imaginile
Am plâns la rând ca și voi.

Pare de neînțeles dispariția prematură a lui Radu dar mă gândeam totuși:

Poate Radu a fost trimis
S-organizeze-ntâlnirea
Și pe lumea cealaltă,
Dar noi amânăm venirea.

Totuși Radu, fi liniștit,
Amânarea-i temporară,
Venim cu toții,-i stabilit,
Dar pe rând ca și la moară.

Te-ai dus cu zâmbétele
 Adunate toate-n saci,
 Suntem toți dezamăgiți,
 CSF-iștii-s mai săraci.

Dus-a Radu zâmbetul
 Jos în lumea cealaltă
 Și ne-a lăsat întristați,
 L-om recupera vreodată ?

Mă gândeam:

Poate-i rău să fi simpatic
 Atunci când în viață ești
 Fiindcă târziu când te retragi
 Multe neazuri stârnești.

Radu Diaconescu a “riscat” și toată viața a fost un zâmbăreț, a fost un simpatic, a cultivat buna dispoziție între colegi și acum toți îl plângem. Chiar întreb, l-a văzut cineva vreodată pe Radu nervos ?

În viață stăm de multe ori la diverse mese festive, dar din când în când, că asta este viața, stăm și la mese comemorative, în cazul de față se comemorează trei zile de la decesul lui Radu, citim pe fețele colegilor tristețea.

Îl avem aici și pe Elek, cel care a făcut pozele și filmele la înmormântare

Jerba aceasta este din partea tuturor colegilor, promoția 1970. Ideea a venit din partea lui Elek care m-a sunat și mi-a sugerat să întreb colegii pe internet dacă sunt de acord să contribuie la cumpărarea unei jerbe, tot Elek mi-a spus că Daniel Feldman merge la Slatina și o poate duce el. Mi s-a părut prea complicată chestionarea colegilor mai ales că a doua zi avea loc înmormântarea la Slatina iar în plus nu era vorba de o sumă mare. Am luat legătura direct cu Daniel și i-am spus că sunt dispus să plătesc jerba, el doar să o procure și să o ducă la Slatina, evident din partea tuturor colegilor. El, foarte prompt și inspirat, a comandat-o on-line și a primit-o în seara respectivă. Tot Daniel a anunțat colegii despre acțiune și doi colegi s-au oferit să contribuie cu o anumită sumă. Până la urmă jerba a fost plătită de patru colegi și anume Daniel Feldman, Victor Neagoe, Tibi Popescu, Radu Drăguș. Amănuntele acestea le-am dat mai mult pentru informarea voastră, evident în cazul de față nu banii în sine au contat ci omagiul adus lui Radu de cei patru colegi în numele întregii generații de Ingineri electroniști promoția 1970. În ce mă privește regret că nu am putut participa la Slatina să-l conducem pe Radu pe ultimul drum, dar starea mea de sănătate nu mi-a permis.

Radu în diverse variante

Închei aici povestea cu regretatul nostru coleg și prieten și vom zice:

Nu te vom uita Radule !
Dumnezeu să te odihnească !

Radu-Diomid Drăguș
București
Noiembrie 2017

